

організаційної реформи організації, і як наслідок, правила побудови та функціонування міцної політичної основи «Європи» виникло [5].

Список використаних джерел

1. Ніццький договір про внесення змін та доповнень до Договору про Європейський Союз, Договорів про заснування Європейських Співтовариств та деяких пов'язаних з ними актів від 01 лютого 2003 року, № 12. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_261#Text
2. Ніццький Договір та розширення ЄС / Міністерство юстиції України. Центр порівняльного права / за наук. ред. С. Шевчука. К. : Логос, 2001. 196 с.
3. Ильин Ю. Д. История и право Европейского Союза : учебное пособие. Х. : Консум, 1998. 155 с.
4. Хартия основных прав Европейского Союза (г. Ницца, 7 декабря 2000 г.). URL: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/994_524
5. Договір про Європейський Союз від 07.02.1992 р. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_029

Науковий керівник: д.ю.н., професор, професор кафедри Сурілова О. О.

ДАНИЛЕНКО АНАСТАСІЯ ВІКТОРІВНА

Національний університет «Одеська юридична академія»

ПЕРЕДУМОВИ ТА НАСЛІДКИ МОЖЛИВОГО ВИХОДУ ІТАЛІЇ З ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

У наш час питання з даної теми не втрачає актуальності, а навпаки набирає все більших оборотів, та розширює свої межі для обговорення. Зараз у ЗМІ можна доволі часто почути низку дискусійних питань з приводу виходу Італії з Європейського Союзу (далі – ЄС). Оскільки з'ясовується доцільність членства держави в ЄС і чим обумовлено дане рішення про вихід.

Можливість виходу Риму із ЄС обговорюється вже не в перше, але в період пандемії ситуація знову набула розголосу. Велика частка населення Італії перейшла на сторону євроскептицизму. Так як під час світової виразки – SARS COVID-19, така проблема як, відсутність єдиної системи охорони здоров'я, відповідно і механізму для надання екстреної допомоги тій чи іншій країні, дало початок для обурення серед громадян Італії. Коли питання нестачі медикаментів та апаратів для штучної вентиляції легень торкнулось італійців. Вони звернулися із проханням про допомогу саме до Брюсселю. Проте у відповідь

нічого не отримали. І так само неприємним був той факт, що європейські політики коронавірус назвали італійською проблемою, а решта держав просто поспішила закрити свої кордони від «проблемної Італії» не бажаючи надавати допомогу державам Південної Європи і звичайно ж в тому числі Італійській Республіці. З викладеного випливає те, що проблема євроскептицизма більш актуальна саме серед населення, а не на політичному рівні [1].

Проте член парламенту Італійської Республіки – Джанлуїнджи Парагон, вирішив створити партію, що в свою чергу буде сприяти виходу Італії з ЄС – Italexit. Як зазначав сам парламентар: «Ми віримо, що це можливо... Першим нашим сигналом буде вихід із Євросоюзу. Я переконаний, ЄС завершує своє існування, адже він ніколи не бере до уваги волевиявлення народів» [2]. Втім перспективи даного руху навряд чи знайдуть подальшого розвитку. Але якщо ж йому це вдасться, то скоріше це призведе, до ще більш напружених відносин між Римом та Брюсселем. А також, для Італії випуск спільних «коронних» облігацій, про що вона просить ЄС, є не стільки допомогою для відновлення економіки, скільки символом солідарності з всією Європою, в якій їй відмовляють.

Також проблема нелегальних мігрантів знайшла свій відбиток. В Італії знаходиться значна кількість нелегалів. Що далеко не позитивно відображається на ситуації із коронавірусом у державі. Мігранти погано дотримуються певних правил безпеки та порядку під час доволі тяжкої ситуації в країні щодо хвороби яка прогресивно розповсюджується.

Здебільшого рух щодо виходу Італії з ЄС, як я вже зазначала вище, є прерогативою саме народних волевиявлень. Із політикою їхнього уряду це мало як перетинається, так Дж. Парагон є в своєму роді винятком, оскільки всі інші політики та опозиційні партії не виявляють прагнення, щоб покинути Європейський Союз. Це чудово розкриває шлях «Північної ліги», яка в 1990-х роках зайняла жорстку позицію щодо цього питання, але зараз обмежується критичною риторикою щодо Брюсселя.

Євросоюз напевно теж був би не в захваті від такої витівки від Італійської Республіки. Та взагалі, чи переживе ЄС вихід Італії? Оскільки як казав президент Європейської комісії Жан-Клод Юнкер: «Європі потрібна Італія, і Італія потребує Європи», – відповівши «ні», коли його запитали, чи зможе ЄС витримати вихід Італії [3].

Вся ця ситуація напевно є все ж таки більш тимчасово, чим дійсно чимось, що варте глобальної паніки. Тобто, якщо зараз ЄС все ж таки надасть допомогу, яку так очікують італійці і вони відчують на собі європейську підтримку, то цей галас навколо «виходу» дійсно швидко стихне. Вся суть Italexit тримається

на тому, чи виправдає Європейський Союз очікування італійських громадян. Проте якщо Італія все ж таки зважиться на цей вчинок, то це несприятливо відобразиться на обох сторонах. Тому що на прикладі Великобританії було продемонстровано наскільки це витратно, не вигідно і займає надто багато часу. Та і після виходу держави засновниці – Італії, чи не візьмуть за приклад такий вчинок і інші члени Євросоюзу. А вихід більше вже ніж трьох держав взагалі може поставити під сумнів подальшого існування Європейського Союзу як такого.

Список використаних джерел

1. Волна разочарования: итальянцы требуют выхода из ЕС : канал новин. URL: https://www.gazeta.ru/politics/2020/07/30_a_13170853.shtml?updated (дата звернення: 07.11.2021).
2. Правый и еще правее: как карантин и экономический кризис изменили Италию : канал новин «Європейська правда». URL: <https://www.eurointegration.com.ua/rus/articles/2020/07/30/7112667/> (дата звернення: 07.11.2021).
3. ЕС не переживе вихід Італії – президент Єврокомісії : канал новин «Європейська правда». URL: <https://www.eurointegration.com.ua/news/2018/10/16/7088249/> (дата звернення: 07.11.2021).

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри Харитонов Р. Ф.

КУРКУДИМ КАТЕРИНА ІВАНІВНА, КАЛАШНІКОВА МАРІЯ ВОЛОДИМИРІВНА

Національний університет «Одеська юридична академія»

ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ ПРОЕКТУ КОНСТИТУЦІЇ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

В 1990-ті роки стало очевидним, що в найближчому майбутньому відбудеться найбільш масштабне в історії розширення ЄС (з 15 до 25 членів), тому з'явилося питання про необхідність зміни принципів управління Європейським Союзом і структури керівних органів, які були створені.

У грудні 2001 року на саміті ЄС було ухвалено рішення про початок робіт над створенням загальноєвропейської Конституції. Робота над проектом Конституції тривала протягом майже трьох років. Остаточний текст документа було схвалено на спеціальному саміті ЄС у червні 2004 року.

Нову Європейську Конституцію було підписано 29 жовтня 2004 року главами всіх 25-ти держав-членів Євросоюзу в Римі.